

EXCURSIE "BRABANTS LANDSCHAP" IN ESBEEK.

Onze Rector, Pijnheer Pennings, vroeg me of ik een stukje wilde schrijven over de excursie, die we maakten naar het landgoed "De Utrecht" bij Esbeek. Na enige aarzeling zei ik een poging te willen wagen. Ten eerste ben ik niet als schrijfster in de wieg gelegd en ten tweede ben ik geen biologe, die met alle kennis van zaken er over vertellen kan. Ik houd wel erg veel van natuurschoon, maar overigens ben ik een leek op dit gebied.

Zondagmorgen 6 oktober, na 'n week van veel regen, maar nu droog, hoewel mistig, vertrokken we tussen negen en half tien vanaf Hotel "De Kroon" met enkele auto's en 'n busje, om een "Brabantse Landschapsdag" mee te maken. Onderweg werden we al getrakteerd op mooie herfstkleuren. Hoe dichter we de plaats van bestemming naderden hoe meer de mist zich om ons heen pakte. Toch hoopten we, dat de weerberichten uit zouden komen, die voorspeld hadden, dat de mist zou optrekken. Het was nogal een zoek naar "De Bockenrijder", zodat we enkele wegen dubbel of verkeerd aflegden, met het gevolg, dat 'n grote groep van ongeveer tweehonderd man al met 'n gids de wandeling aan het maken was. Ondanks dat kregen we bij "De Bockenrijder" nog een welkome kop koffie. In de "cafetaria" stonden ruwhouten tafels, die goed pasten in deze omgeving. Nu de groep achterna en proberen ze in te halen, maar ondertussen genoten we al van het mooie, dat ook in Brabant te vinden is. Het bos, waar de Reusel doorheen stroomt, bestaat grotendeels uit loofbomen, die in de herfst wel op zijn mooist zijn door de enorm vele kleurschakeringen, die men erin aantreft. Van goudgeel tot donkerbruin, alle kleuren groen, verschillende kleuren rood, allemachtig mooi allemaal. We liepen langs de Reusel, die overal haar grillige vormen liet zien. De gids vertelde ons, dat ze deze beek binnenkort gaan kanaliseren of normaliseren, maar hij vond het beter het woord "abnormaliseren" te gebruiken, daar een beek recht heeft, om haar eigen loop te volgen. Hier in dit bos zagen we een boom, waar aan één kant misschien wel vijftig tot honderd paddestoelen

of zwammen hoog tegen de stam opklauteren. Dat heb ik maar bij één boom gezien in tegenstelling tot de klimop die langs vele bomen omhoog ging en niet met een buigzame, dunne stengel, maar verschillende centimeters dik, gewoon hout, zou men zeggen. Nergens heb ik ooit zoveel varens bij elkaar gezien als in dit bos. We zagen er de bekende varen dicht bij de grond, maar ook op hele hoge stengels, misschien wel van een meter lengte, waarvan de groene varens nog goed overeind stonden, maar de stengels konden de verkleurden blijkbaar niet meer dragen. En natuurlijk, hoe kan het anders in de herfst, zagen we veelsoortige paddestoelen, zowel in het loofbomenbos als in het dennenbos op onze middagwandeling. Daarbij viel door haar helderrode kleur en witte vlekken de vliegenzwam op, die buiten het bos langs de weg het meest voorkwam. Voor we onze morgenwandeling voltooid hadden, kwam de zon door, die de mist verdreef, tot het laatste restje toe. Trouwens in het bos merkten we er niets meer van, mogelijk is hij boven de bomen blijven hangen.

Nu begon de autotocht naar Hoogemierde. Toen we in het dorp kwamen, stonden vele inwoners buiten om naar de lange file auto's te kijken; we waren namelijk met een paar honderd man. Opvallend daarbij was, dat praktisch alle dames daar gehuld waren in nylonjasschorten. In de "Bijenkorf" stonden lange tafels gedekt voor ons en toch zochten we tevergeefs naar 'n vrij plaatsje. Nu klonk ergens 'n stem door een luidspreker, die zei: "Als alle plaatsen hier bezet zijn, kunt u langs de bar eerste deur links, ettelijke trappen op en daar hebben we nog een geniepig zaaltje, waar u ook terecht kunt". In dit harmoniezaaltje kwamen we ook niets te kort. Ik denk, dat iedereen het zich wel goed liet smaken na zo'n flinke wandeling, ik kon er tenminste weer goed tegen en verheugde me al bij voorbaat op de middagwandeling. Maar voor we "De Bijenkorf" verlieten, kregen we nog enkele liedjes te horen, gespeeld en gezongen door een zekere Monique. Toen we buiten kwamen, liet de zon verstek gaan, maar dat kon de stemming niet bederven we zouden immers door Hulsel en Netersel rijden, een

stuk van de "acht zaligheden". We reden weer achter elkaar aan met als gevolg, dat, als de voorste verkeerd reed, alle makke schapen volgden. Toch kwamen we uiteindelijk weer goed aan, zij het niet langs de kortste weg.

Toen we een klein eindje gelopen hadden, stond de gids tot de telkens nieuw-aangekomenen te zeggen: "die weg nat, deze heel nat". Zo wat half om half koos men de ene of de andere weg. De meesten van Gemert kozen "nat" boven "heel nat", geloof ik en ik heb er geen spijt van want daar hebben we iets mooi's gezien. Er stroomde 'n heel smal beekje langs het natte bos, waarvan het water een heel stuk lager stond dan in het heideveld. Nu sijpelde dat water door de kant omlaag en het gitzwarte zand langs de kant zag er gepolijst uit. Dit was een zeldzaam mooi gezicht, dat druppende water van al die kleine uitsteeksels en dat de kant glimmend zwart maakte. Hier in deze bossen rondom de uitgestrekte vennen "Het Goor" en "De Flaes" broeden de fuut en vooral de kapmeew. Deze laatste leeft hoofdzakelijk van afval b.v. vuilnisbelten, weggegooide boterhammen enz. Wa zagen daar ook wolgras. Het stond helemaal in het water en van ons uit gezien leken het witte bloempjes. Zo hebben we daar ook de donker oranjekleurige beembree gezien en de paarse gentiaan, die nu nog in bloei is. De gids wees heel in de verte de boerderij aan, waar de auto's stonden. We konden dezelfde weg terug of een andere nattere, waar we misschien met droge voeten door konden. Omdat we zoveel mogelijk wilden zien, riskeerden we de natte voeten. Daar stopten we weer even bij enkele grove dennen, waarvan we ons lieten vertellen, dat ze vóór de ijstijd in ons land groeiden, daarna niet meer tot de Middeleeuwen en toen ingevoerd zijn door Amalia van Solms en nog iemand, wiens naam ik ben vergeten, misschien haar echtgenoot. We hebben veel gezien en genoten en ik ben blij, dat ik deze excursie heb kunnen meemaken.

Zr. Monica.
Binderseind 34
Gemert.